04/11/2022

Μητροπολίτης Μαρωνείας: Το μεγαλείο της ταπείνωσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Με τίτλο “Το μεγαλείο της ταπείνωσης”, ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή 6 Νοεμβρίου.

” Η ατονία της θρησκευτικότητας μας οφείλεται στην βαθμιαία απογύμνωσή της από το δέος. Δεν διατηρούμε ζωηρή την αίσθηση του μεγαλείου του Θεού, τη συναίσθηση της μηδαμινότητάς μας. Γι’ αυτό τόσο συχνά παγώνει η **προσευχή** και οι λέξεις της κυλούν ψυχρά, από τα χείλη μας, ανίκανες να θερμάνουν την ψυχή μας”, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

«Και είπεν ο Ιησούς• Τις ο αψάμενός μου;» Την ερώτηση αυτή έκανε ο Χριστός ενώ

«οι όχλοι συνέπνιγον αυτόν». Οι γύρω Του κοιτάζουν παραξενεμένοι. Ο Πέτρος και οι άλλοι μαθητές δεν κρατήθηκαν: «Τι λες, Δάσκαλε, του είπαν• τα πλήθη του λαού σε έχουν περικυκλωμένο, σε συνθλίβουν και συ λες, ποιος με άγγιξε;». Και όμως κάποιος με άγγιξε μ' έναν τρόπο εντελώς ξεχωριστό, επιμένει ο Κύριος. «Όταν είδε η γυναίκα ότι δεν διέφυγε την προσοχή του Χριστού, ήλθε με τρόμο, έπεσε στα πόδια Του και Του είπε μπροστά σ' όλο τον κόσμο την αιτία, για την οποία Τον άγγιξε, και πως αμέσως **θεραπεύθηκε**».

Το ιδιαίτερο που υπάρχει στην προσέγγιση της πονεμένης εκείνης γυναίκας, το αποκαλύπτουν ολοζώντανα οι λίγες λέξεις που χρησιμοποιεί ο ευαγγελιστής για να περιγράψει τη σκηνή. «Προσελθούσα όπισθεν ήψατο του κρασπέδου του ιματίου αυτού». Η **λέξις «όπισθεν»** δείχνει περισσότερη προσπάθεια. Κυρίως όμως αποκαλύπτει σεβασμό, δέος. Άρρωστη γυναίκα αυτή, έσκυψε μέσα στο πλήθος, την ώρα που εκείνο μετεκινείτο, για να πιάσει το κράσπεδο του ιματίου.

Κι αυτό, διότι δεν ένοιωθε τον εαυτό της άξιο να κάνει κάτι άλλο, να γονατίσει εμπρός στον Χριστό, να Του μιλήσει, να Τον παρακαλέσει, να πιάσει το χέρι Του. Μ' αυτό τον τρόπο άγγιξε τον Ιησού η αιμορροούσα: μ' ένα απέραντο δέος. Γι' αυτό, παρ' όλο που αυτή η **επικοινωνία** δεν είχε στην αρχή κανένα διάλογο, ήταν αληθινά συγκλονιστική και αποτελεσματική. Και η γυναίκα την ένοιωσε μ' ένα μοναδικό τρόπο «και αμέσως σταμάτησε η αιμοραγία της». Αλλά και ο Κύριος αισθάνθηκε έντονα το γεγονός. «Ήψατό μου τις», είπε, «εγώ γαρ έγνων δύναμιν εξελθούσαν απ' εμού».

Πιθανώς σήμερα να **κοινωνήσουμε**. Όχι απλώς θα αγγίξουμε, αλλά θα πάρουμε μέσα μας τον Κύριο. Μήπως όμως στη συνέχεια θα ξαναγυρίσουμε στα παλιά μας πάθη, στις επιπόλαιες συζητήσεις, στις φωνές και τους θυμούς μας, αφήνοντας τις κακές μας συνήθειες να μας διευθύνουν, σαν να μη συνέβη τίποτε;

Σαν τα πλήθη κι εμείς εκείνης της μέρας τρέχουμε πίσω από τον Ιησού. Κάποτε Τον ακουμπούμε, πιθανώς το κύμα του όχλου να μας ρίχνει επάνω Του να Τον «συνθλίβουμε», όμως συνήθως δεν κατορθώνουμε να έχουμε μία προσωπική, αποτελεσματική επαφή. Δεν Τον πλησιάζουμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να πεί για μας «ήψατό μου τις;». Η ατονία της **θρησκευτικότητας** μας οφείλεται στην βαθμιαία απογύμνωσί της από το δέος. Δεν διατηρούμε ζωηρή την αίσθηση του μεγαλείου του Θεού, τη συναίσθηση της **μηδαμινότητάς** μας. Γι' αυτό τόσο συχνά παγώνει η προσευχή και οι λέξεις της κυλούν ψυχρά, από τα χείλη μας, ανίκανες να θερμάνουν την ψυχή μας.